

Frigörelse av nyckel- harpan

**jag
hamnade
på**

... Mosebacke etablissement, där Åsa Jinder begick en nästan helt oannonserad Stockholmspremiär för sitt tremannaformat bas, synt och nyckelharpa. Mitt i Stockholms folkmusikdagar, men helt utanför det programmet.

Kanske är det i sin ordning. Åsa Jinder tycker själv inte att de låtar hon skriver är folkmusik. Ursvenska, visst, men inte inlåsta i hambo-, schottis- eller polskreglementen. Och hon spelar aldrig till dans.

Hennes nyckelharpa är veterligen den enda som figurerar på maxisinglar, distribueras av Bert Karlsson och vanligtvis drar ett par tusen människor till konserter i Stockholm.

■■■ Åsa Jinder vill bryta nyckelharpan instängdhet, göra den tillgänglig för de flesta slag av musik. Ungefär som en fiol är. Men hennes egna rötter sitter en bra bit ner i traditionen. Hur irrlärlig och otypisk hennes musik än är, så doftar den ändå starkt av svensk folktön.

Hon kan mycket väl vara den svenska folkmusikvärldens enda storskaletartist. Men måndagskvällen var en småskalkkväll, där den mesta publiken var kompisar

Åsa Jinder gjorde en oanmäld Stockholmspremiär på Mosebacke etablissement.

till trubaduren Hans Wilhelm Löwgren, som alternerade med Åsa Jinder på scen.

■■ Det var en sån kväll då man mot bättre vetande kan pröva sin nya, nästan nyfödda nyckelharpa, den som är regelvidrigt svart och fortfarande lider av barnsjukdomar. För om den höll kunde den få vara med i TV på fredag.

Men det gjorde den inte.

NILS HANSSON

1987